

Audiència. Déu fa meravelles en la història dels homes

En l'audiència de dimecres 12 d'octubre, Benet XVI ens convida a reflexionar sobre aquesta idea del salm 126: estar més atents a les coses bones que el Senyor ens dona.

26/11/2011

Estimats germans i germanes,

En les catequesis anteriors hem meditat sobre alguns Salms de lamentació i de confiança. Avui vull

reflexionar amb vosaltres sobre un Salm amb tonalitat festiva, una oració que, en l'alegria, canta les meravelles de Déu. És el Salm 126 - segons la numeració greco-llatina, 125-, que celebra les meravelles que el Senyor ha obrat amb el seu poble i que contínuament obra amb cada creient.

El salmista, en nom de tot Israel, comença la seva pregària recordant l'experiència exaltadora de la salvació:

«Quan el Senyor renovà la vida de Sió, ho crèiem un somni. La nostra boca s'omplí d'alegria, de crits i de rialles» (vv. 1-2a).

El Salm parla d'una «situació restablerta», és a dir restituïda a l'estat originari, en tota la seva positivitat precedent. És a dir, hom parteix d'una situació de patiment i de necessitat a la qual Déu respon obrant la salvació i menant

novament l'orant a la condició d'abans, més encara, enriquida i millorada. És allò que passa a Job, quan el Senyor li retorna tot allò que havia perdut, duplicant i dispensant una benedicció encara més gran (cf. *Job* 42, 10-13), i és com ho experimenta el poble d'Israel en tornar a la seva pàtria després l'exili a Babilònia. Aquest Salm s'ha d'interpretar precisament en relació a la deportació en terra estrangera: la tradició llegeix i comprèn l'expressió «restablir la situació de Sió» com «fer tornar els captius a Sió». En efecte, el retorn de l'exili és paradigma de tota intervenció divina de salvació perquè la caiguda de Jerusalem i la deportació a Babilònia van ser experiències devastadores per al poble escollit, no només en el pla polític i social, sinó també i sobretot en l'àmbit religiós i espiritual. La pèrdua de la terra, la fi de la monarquia davídica i la destrucció del Temple apareixen com

una negació de les promeses divines, i el poble de l'Aliança, dispers entre els pagans, s'interroga dolorosament sobre un Déu que sembla haver-lo abandonat. Per això, la fi de la deportació i el retorn a la pàtria s'experimenten com un meravellós retorn a la fe, a la confiança, a la comunió amb el Senyor, és un «restabliment de la situació anterior» que implica també conversió del cor, perdó, amistat amb Déu recuperada, consciència de l'amor i possibilitat renovada de lloar (cf. *Jr* 29, 12-14, 30, 18-20; 33, 6-11; *Ez* 39, 25-29). Es tracta d'una experiència d'alegria desbordant, de somriures i crits d'alegria, tan bella que «crèiem un somni». Les intervencions divines sovint tenen formes inesperades, que van més enllà d'allò que l'home pugui imaginar. Heus aquí llavors la meravella i l'alegria que s'expressa en la lloança: «El Senyor ha fet meravelles». És allò que diuen les nacions, i és allò que proclama Israel:

«Els altres pobles es deien: És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells!» És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem»(vv. 2b-3).

Déu fa meravelles en la història dels homes. Actuant la salvació, es revela a tots com a Senyor potent i misericordiós, refugi de l'oprimit, que no oblida el crit dels pobres (cf. Sl 9, 10.13), que estima la justícia i el dret, i del seu amor és plena la terra (cf. Sl 33, 5). Per això, davant l'alliberament del poble d'Israel, totes les nacions reconeixen les coses grans i magnífiques que Déu realitza pel seu poble i celebren el Senyor en la seva realitat de Salvador. I Israel fa ressò a la proclamació de les nacions, i la reprèn repetint, però com a protagonista, com a destinatari directe de l'acció divina: «El Senyor actua a favor nostre», «per a nosaltres», o més precisament, «amb nosaltres», en hebreu *'immanû*,

afirmant d'aquesta manera la relació privilegiada que el Senyor manté amb els seus elegits i que en el nom Emmanuel, «Déu amb nosaltres», amb el que s'anomena a Jesús, trobarà el seu cim i la seva manifestació plena (cf. *Mt* 1, 23).

Estimats germans i germanes, en la nostra pregària hauríem de mirar més sovint la manera com el Senyor ens ha protegit, guiat, ajudat en els successos de la nostra vida, i lloar-lo per tot allò que ha fet i fa per nosaltres. Hem d'estar més atents a les coses bones que el Senyor ens dóna. Sempre estem atents als problemes, a les dificultats, i gairebé no volem percebre que hi ha coses boniques que vénen del Senyor.

Aquesta atenció esdevé gratitud, és molt important per a nosaltres i ens crea una memòria del bé que ens ajuda fins i tot en les hores fosques. Déu realitza coses grans, i qui té experiència d'això -atent a la bondat

del Senyor amb l'atenció del cor-
desborda d'alegria. Amb aquesta
tonalitat festiva conclou la primera
part del Salm. Ser salvats i tornar a la
pàtria des de l'exili és com haver
tornat a la vida: l'alliberament obre
al somriure, però també a l'espera
d'una realització plena que s'ha de
desitjar i demanar. Aquesta és la
segona part del nostre Salm, que diu
així:

*«Renova la nostra vida, Senyor, com
l'aigua renova l'estepa del Nègueb. Els
qui sembraven amb llàgrimes als ulls
criden de goig a la sega. Sortien a
sembrar tot plorant, carregats amb la
llavor; i tornen cantant d'alegria,
duent a coll les seves garbes»(vv. 4-6).*

Si al començament de la seva
pregària el salmista celebrava
l'alegria d'una situació ja restablerta
pel Senyor, ara en canvi la demana
com una cosa que encara s'ha de
realitzar. Si s'aplica aquest Salm a la

tornada de l'exili, aquesta aparent contradicció s'explicaria amb l'experiència històrica, viscuda per Israel, d'un difícil retorn a la pàtria, només parcial, que indueix a l'orant a sol·licitar una ulterior intervenció divina per a dur a plenitud la restauració del poble.

El Salm, però, va més enllà de la dada purament històrica per obrir-se a dimensions més àmplies, de tipus teològic. De tota manera, l'experiència consoladora de l'alliberament de Babilònia encara està incompleta, «ja» s'ha realitzat, però «encara no» està marcada per la plenitud definitiva. D'aquesta manera, mentre celebra en l'alegria la salvació rebuda, la pregària s'obre a l'espera de la realització plena. Per això, el Salm utilitza imatges especials, que, amb la seva complexitat, remetent a la realitat misteriosa de la redempció, en la qual s'entrellacen el do rebut i que

encara s'ha d'esperar, vida i mort, alegria somiada i llàgrimes de pena. La primera imatge fa referència als torrents secs del desert del Nègueb, que amb les pluges s'omplen d'aigua impetuosa que torna a donar vida al terreny àrid i el fa reflorir. La petició del salmista és, per tant, que el restabliment de la sort del poble i el retorn de l'exili siguin com aquella aigua, aclaparadora i imparable, i capaç de transformar el desert en una immensa superfície d'herba verda i de flors.

La segona imatge ens trasllada des dels turons àrids i rocosos del Nègueb fins als camps que els agricultors conreen per obtenir-hi l'aliment. Per parlar de la salvació, s'evoca aquí l'experiència que cada any es renova en el món agrícola: el moment difícil i fatigós de la sembra i després l'alegria desbordant de la collita. Una sembra que va acompanyada de llàgrimes, perquè

es llença allò que encara podria convertir-se en pa, exposant-se a una espera plena d'incerteses: el pagès treballa, prepara el terreny, llança la llavor, però, com il·lustra bé la paràbola del sembrador, no sap on caurà aquesta llavor, si els ocells se la menjaran, si arrelarà, si farà arrels, si arribarà a ser espiga (cf. *Mt* 13, 3-9; *Mc* 4, 2-9; *Lc* 8, 4-8). Llançar la llavor és un gest de confiança i d'esperança, és necessària la laboriositat de l'home, però després s'ha d'entrar en una espera impotent, sabent bé que molts factors determinaran l'èxit de la collita i que sempre hi ha el risc d'un fracàs . Tanmateix, any rere any, el camperol repeteix el gest i llança la llavor. I quan aquesta llavor esdevé espiga, i els camps abunden en la collita, arriba l'alegria de qui es troba davant d'un prodigi extraordinari. Jesús coneixia bé aquesta experiència i en parlava als seus: «Deia: "El regne de Déu s'assembla a

un home que sembra la llavor a la terra. Ell dorm de nit i s'aixeca de matí, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com"» (*Mc* 4, 26-27). És el misteri amagat de la vida, són les extraordinàries «meravelles» de la salvació que el Senyor obra en la història dels homes i de les quals els homes ignoren el secret. La intervenció divina, quan es manifesta en plenitud, mostra una dimensió desbordant, com els torrents del Nègueb i com el blat en els camps, aquest últim evocador també d'una desproporció típica de les coses de Déu: desproporció entre la fatiga de la sembra i la immensa alegria de la collita, entre l'ànsia de l'espera i la tranquil·litzadora visió dels graners plens, entre les petites llavors llançades a la terra i els grans cúmuls de garbes daurades pel sol. En el moment de la collita, tot s'ha transformat, el plor ha cessat, ha donat pas als crits d'alegria.

A tot això fa referència el salmista per parlar de la salvació, de l'alliberament, del restabliment de la situació anterior, del retorn de l'exili. La deportació a Babilònia, com qualsevol altra situació de sofriments i de crisi, amb la seva foscor dolorosa composta de dubtes i d'una aparent llunyania de Déu, en realitat, diu el nostre Salm, és com una sembra. En el Misteri de Crist, a la llum del Nou Testament, el missatge és encara més explícit i clar: el creient que travessa aquesta foscor és com el gra de blat que mor després de caure a la terra, però per donar molt de fruit (cf. *Jn* 12, 24); o bé, reprenent una altra imatge utilitzada per Jesús, és com la dona que pateix pels dolors del part per poder arribar a l'alegria d'haver donat a llum una nova vida (cf. *Jn* 16, 21).

Estimats germans i germanes, aquest salm ens ensenya que, en la nostra pregària, hem de romandre sempre

oberts a l'esperança i fermes en la fe en Déu. La nostra història, tot i que sovint està marcada pel dolor, per les incerteses, de vegades per les crisis, és una història de salvació i de «restabliment de la situació anterior». En Jesús acaben tots els nostres exilis, i tota llàgrima s'eixuga en el misteri de la seva creu, de la mort transformada en vida, com el gra de blat que es parteix en la terra i esdevé espiga. També per a nosaltres aquest descobriment de Jesucrist és la gran alegria del "sí" de Déu, del restabliment de la nostra situació. Però com aquells que, en tornar de Babilònia plens d'alegria, van trobar una terra empobrida, devastada, amb la dificultat de la sembra, i van patir plorant sense saber si realment al final tindria lloc la collita, així també nosaltres, després del gran descobriment de Jesucrist -el nostre camí, veritat i vida-, en entrar en el terreny de la fe, a la «terra de la fe», trobem també amb freqüència una

vida fosca, dura, difícil, una sembra amb llàgrimes, però segurs que la llum de Crist ens donarà, al final, realment, la gran collita. I hem d'aprendre això fins i tot en les nits fosques, no oblidar que hi ha la llum, que Déu ja és enmig de la nostra vida i que podem sembrar amb la gran confiança que el "sí" de Déu és més fort que tots nosaltres. És important no perdre aquest record de la presència de Déu en la nostra vida, aquesta alegria profunda perquè Déu ha entrat en la nostra vida, alliberant-nos: és la gratitud pel descobriment de Jesucrist, que ha vingut a nosaltres. I aquesta gratitud es transforma en esperança, és estrella de l'esperança que ens dóna confiança, és la llum, perquè precisament els dolors de la sembra són el començament de la nova vida, de la gran i definitiva alegria de Déu.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
deu-fa-meravelles-en-la-historia-dels-
homes/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-deu-fa-meravelles-en-la-historia-dels-homes/) (16/08/2025)